

tionen i dette Thing og Situationen i det Hele med Hensyn til Thingenes indbyrdes Stillng. Derfor var det at, jeg meente, at de Bemærkninger, som det ærede Medlem igaar fremsførte, svævede langt ud over det, som han selv havde betegnet som Gjenstand for sit Foredrag. Hvis jeg har taget feil deri, beklager jeg det meget.

SVAR: Det Foredrag, vi igaar hørte af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), hører til dem, som man ganske vist i og for sig kan ønske Folkethinget til Lykke med, forsaavidt som det betydelig hæver sig i Indhold og Form over det Præg, Forhandlingerne hos os i lang Tid have havt. Det gik jo ogsaa ved sit Omfang langt ud over det Spørgsmaal, som nærmest forelaa, nemlig Tillægsbevillingslovsforlaget. Det var — saaledes opfattede jeg det — en personlig Meddejjørelse for en Opfattelse af den hele politiske Situation, hvori vi befinde os, og hvortil Leiligheden blev tagen i Anledning af et Incidenspunkt, og jeg skal for mit Vedkommende ogsaa udtale min fulde Anerkjendelse af, at en Mand, naar han er kommen til en bestemt Overbevisning, som i flere Retninger afviger fra den Overbevisning og den Opfattelse af Situationen, som Mænd, der tidligere have delt Opfattelse med ham, have, griber enhver passende Leilighed til at komme frem med den. Jeg kan jo heller ikke sige Andet end, at for en saadan personlig Meddejjørelse er ethvert Incidenspunkt i den lange Strid, vi føre og have ført, en passende Leilighed. Det er naturligt, at enhver fædrelandsfærlig Mand stedse har sin Opmerksomhed henvendt paa Spørgsmaalet, om der er Grund til at fortsætte, udsætte eller afvige fra den Holdning, der tidligere har været iagttaget. Idet jeg udtaler dette, haaber jeg imidlertid ogsaa og er sikker paa, at den ærede Folkethingsmand yder ogsaa Andre den Anerkjendelse, at de, naar de ikke kunne slutte sig til en saadan Opfattelse af Situationen, ogsaa kun følge deres Overbevisning. Jeg tør udtale dette i Anledning af forskjellige Ytringer, der saare let kunde være udsatte for Misforstaaelse, som fandtes i den ærede Rigsdagsmands Foredrag igaar og idag, om villige Aander udenfor Salen, thi det kan naturligvis kun forudsættes, at det ærede Medlem vil indrømme, at der ogsaa fra disses Side følges en Overbevisning. Jeg vil imidlertid iøvrigt ikke følge den ærede Folkethingsmand paa dette Omraade; netop fordi jeg opfatter det, han har sagt, som en personlig Meddejjørelse af hans Stilling, og fordi jeg, som ikke i den Henseende kan dele Anskuelse med ham, ikke tror, at det naturlige Dieblit dertil er kommet for dem, som vedvarende mene — ogsaa under denne Situation — at maatte staa fast ved en Opfattelse, de tidligere have næret, eller for dem, der tro, at det praktiske Tidspunkt for en Drøftelse af vedkommende Spørgs-

maal ikke er kommet ved dette Incidenspunkt, men at Spørgsmaalet først for dem vil blive et mere naturligt Grundlag for en Diskussion, naar det træder ind i en mere afgjørende Fase, end det er i for Dieblittet. Jeg skulde derfor heller ikke have taget Ordet mi, hvis ikke Forhandlingerne gjentagne Gange havde bragt det Spørgsmaal frem, hvilken Anskuelse Juristerne her i Salen eller da særlig i Høiregruppen nære. Dette, mente jeg, var — jeg vil ikke kalde det en Udæftning, men en Opfordring for en Jurist til at udtale sin Mening om Spørgsmaalet. Jeg kan gjøre det kort; thi min Mening om den juridiske og retslige Side af Spørgsmaalet, som har været drøftet, er ganske den samme som den af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) udtalte. Jeg skal med Hensyn til Hensigtsmæssigheds-spørgsmaalet lade det ligge, og det af den Grund, at jeg ikke for mit Vedkommende om dette Punkt har brugt saa milde eller saa stærke Udtryk — hvad man vil kalde det — som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Jeg kan tænke mig en forskjellig Opfattelse af dette Punkt, og jeg kan navnlig anerkjende, at det maaske ikke vilde have været saa urimeligt, siden der næres saa modsatte Anskuelser om Hensigtsmæssigheden, om Finantslovsforlaget for 1881—82 var blevet fremsat igjen, uagtet jeg iøvrigt ganske deler den Opfattelse, at der ingen Rimelighed var for at opnaa noget Resultat derved. Idet jeg lader det Spørgsmaal ligge og kun skal udtale nogle faa Betragtninger med Hensyn til dette Spørgsmaal, vil jeg for det Første sige dette, at det er jo erkjendt baade fra den ærede Folkethingsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds og slaaet fast af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, at i Grundlovens Ord finde vi ikke Noget, der kunde tydes som en Forpligtelse for Regjeringen til nu i denne Session at forelægge Finantslovsforlaget for indeværende Aar. Jeg skal blot dertil knytte den Bemærkning, at vi saa meget mindre kunne vente at finde en Afgjørelse af dette Spørgsmaal i Grundloven, som Grundloven ganske tier om den Situation, der her foreligger. Grundloven har kun een Situation for Die i sine Bestemmelser i §§ 48 og 49 og forudsætter der helt igjennem, at der kommer et normalt Grundlag frem i den normale Finantslov. Den tænker sig ikke engang og taler intetsteds om en midlertidig Finantslov eller Bevillingslov, hvad man nu vil kalde den. Den har kun det normale Tilfælde for Die og giver kun Regler for dette Tilfælde. Den maa altsaa ogsaa forudsætte som nødvendigt, at denne Finantslov er tilveiebragt før den 1ste April i det kommende Finantsaar. For at Spørgsmaalet om en Forelæggelse af Finantslovsforlaget ind i det løbende Finantsaar kan komme til at foreligge, maa vi først have den extraordinære Hjemmel for Statshusholdningen,